جناب سیّد محمّد فی ارض الیآء

بسم اللّه الأبدع الأمنع الأقدس الأبهی

اذاً نطق لسان اللّه فی کلّ شیء بأنّی حیّ فی هذا الأفق الّذی ظهر بالحقّ و سمّی فی ملإ الأعلی باسم العلیّ الأعلی ثمّ فی مداین الأسمآء باسم البهیّ الأبهی ثمّ بین ملإ الانشآء بهذا الاسم الّذی منه ارتفع الضّجیج عن کلّ من فی السّموات و الأرض الّا من عصمه اللّه بفضله و انقذه عن غمرات الوهم و الهوی و اصعده الی سدرة المنتهی فی هذا الحرم القصوی الّذی یطوفنّ فی حوله کلّ ما کان و ما یکون ولکنّ النّاس احتجبوا انفسهم عمّا اشرق بالحقّ و اظهر نفسه بین العالمین بسلطان کان علی الحقّ محیطاً قل یا قوم تاللّه الحقّ انّ هذا لبحر الّذی منه ظهرت البحور و الیه یذهب کلّها و منه اشرقت الشّموس و الیه یرجع کلّها و منه اثمرت سدرات الأمر بأثمار الّتی کلّ واحدة منها بعثت علی هیکل نبیّ و ارسل الی عالم من عوالم الّتی ما احصاها احد الّا نفس اللّه الّتی احاطت الموجودات بحرف من کلمة الّتی خرج من قلمه الّذی کان محکوماً تحت اصبعه الّذی کان علی الحقّ قویّاً کذلک یغنّ جمال القدم فی هذه الأیّام المظلم الصّیلم فیا لیت من ذی سمع لیسمع نغماته و ینقطع عن العالمین جمیعاً

ان یا عبد النّاظر الی شطر البهآء فی هذا الیوم الّذی اضطربت فیه انفس کلّ مشرک بعیداً فاعلم بأن حضر بین یدی الوجه ما الهمه اللّه فی صدرک و شهدناه ببصر الرّحمة و الجود و انزلنا علیک تلک الکلمات الّتی بها ظهر کلّ امر محتوماً و کلّ سرّ مستوراً ثمّ اعلم بأنّ اللّه قد غفرک بفضل من عنده و طهّرک عن المعاصی فی حین الّذی ذکرت فی کتابک هذا الذّکر الّذی منه اقشعرّت جلود کلّ غافل دنیّاً و هبّت علیک نسایم البقآء عن شطر ربّک العلیّ الأعلی و قلّبک الی شاطئ القصوی حین غفلتک عنه و کذلک تمّت علیک نعمة اللّه و فضله لتکون شاکراً فی نفسک و تکون علی الحقّ رضیّاً و لقد نزّلنا فی هذا اللّوح مائدة الأمر من سمآء الفضل تاللّه من یرزق منها لیشهد نفسه عن کلّ من فی الملک غنیّاً

و امّا ما سألت عن اللّه ربّک فیما نزّلناه من قبل علی محمّد عربیّاً فاعلم بأنّ اوّل ما بعثناه بالحقّ فهو علیّ قد اشرقناه عن افق الفارس و انزلناه علی ظلل الرّوح من سمآء عزّ علیّاً و آخر ما بعثناه فهو ایضاً علیّ و سمّیناه فی الملإ الأعلی باسمنا القدّوس ان انت بذلک علیماً و عزّزناهما بهذا الجمال الّذی ظهر بالحقّ و اشرق عن افق الأمر بسلطان مبیناً و انّا لو نرید ان نفسّر لک تلک الآیة لن یکفیه المداد و لا الأقلام ولکن اختصرنا بما فسّرنا لک لأنّا نکون فی تلک الأیّام فی امر عظیماً و لم نجد الفرصة و لو شآء اللّه و اراد لنفسّرها و نفصّلها رحمة من لدنّا علیک و انّ رحمتی علیک کثیراً ان استقم علی الأمر ثمّ ذکّر النّاس بالحکمة و الموعظة و لا تجادل مع احد کذلک امرک لسان القدس ان اعمل بما امرت و کن علی استقامة منیعاً

این سند از کتابخانهٔ مراجع بهائی دانلود شده است. شما مجاز هستید از متن آن با توجّه به مقرّرات مندرج در سایت www.bahai.org/fa/legal استفاده نمائید.

آخرین ویراستاری: ۶ آوریل ۲۰۲۴، ساعت ۲:۰۰ بعد از ظهر